

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
at 85 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Printed at Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 8, 1914, under the Act of March 3, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПРЕДПЛАТ:	
Three cents a copy.		Подписное число три центи.	
One year \$ 7.00	На рік \$ 7.00	Подписное число три центи.	
Six months 3.75	На шість місяців 3.75	На рік \$ 7.00	
Three months 2.00	На три місяці 2.00	На шість місяців 3.75	
Foreign and Jersey City Rates:		В Америці і в Україні:	
One year \$10.00	На рік \$10.00	На шість місяців 5.00	
Six months 5.00	На шість місяців 5.00	На три місяці 2.75	
Three months 2.75	На три місяці 2.75		

За оголошення редакції не відповідає:
"Комуна" публікує інформацію гроші лише на 1. до "Ukrainian Money Order".
За кошти зміни записати платити 10 центів.
Телефон "Свобода": 498 Montgomery, Tea: U. H. Соколя: 1838 Montgomery.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

СУД ПЕРЕД СУДОМ

Увільнення нафтаря Ганн Сінклера зі закладу змови й обману федерального уряду поставило суди перед осуд громадянства. В цілому краю незвичайне задоволення. Від Тихого океану до Атлантики розніслися голоси осуду для суду, який пустив на вільну стопу мільйонера, которого всі вважають за доказаного винуватця. Біс американське громадянство знає, що Сінклер дав "бонди свободи" на 303 тисячі доларів Фоллоу, секретареві внутрішніх справ, який має рішати питання арешту федеральних нафтових теренів. Всі люди знають, що Сінклер дав ці гроші як "дарунок". І сей дарунок усі вважають за хабар. Б'є читали, як зять Фола не хотів з'являтися перед судом, бо, мавляв, він готов сказати на себе саме такого, що за се можливі його потягнуть до відповідальності. Словом, ціла атмосфера зробила на Америку враження безсумнівного обману. Тому й не дивно, що звільнення Сінклера від вини й кари було для Америки громом з якого неба.

Немов для протиставлення цього факту відомі кожному громадянину другі факти. Причому, ось такі: Газети доносили, що в стейтсмен суду Лонг Айленд Сіті, під Нью Йорком, у січні свого року засуджено Муріна Джорджа Кроффорда на 5 до 10 літ в'язниці за крадіж. Що він такого украв, що діваста що велику кару? Він украв записник одному чоловікові, що сидів з ним на боксерській презентації. Записник варту був, як говорив самий "пошкодований", цілого цента.

Отже маємо контраст. З одного боку мільйон, що "за робив" на урядовій справі кілька мільйонів доларів; що давав міністрам "дарунок" на кількасот тисяч доларів; що наймав шпіальда для салдування за присяжними судами; який суд уже раз питував як деморалізувати уряду. Але сей мільйонер на добрих лоялів, бо він має мільйон до своєї розпоряджальності. З другого боку, бідний, без гроша й приятеля, без адвоката, темний Мурін, з якихось "шайстер-лодей", а може й без того. І Мурін за цента діваста десять літ тюрми, а мільйон за те, що "за робив" на американським народі мільйон, виходить ціло. Тепер уже йому ніхто навіть не може сказати, що він обманщик і злодій; і що до суду готов покласти того, хто вимовив таке сказати.

Якщо вражіння викликають такі факти? І яке вражіння викликають ці факти на роки американців? І яке вражіння викликають вони на іммігранта, що від американського суду жуть справедливості, якої вони не бачили в старім крані? Чи того рода суцільність багато причиняється до пригноблення іммігранта до цього краю?

В. Келарський.

1917 РІК.

Передрук заборонений. — Всі права застережено 1927 р.

Для їхньої московської лисоліжії, далавось, була не зрозуміла вже ціна гарячої української крові, пролітої О. бербучем на всі революції, коли скрізь де дунав тини свободи. Заплючували вони очі, аби пригнати свою людську совість, на те, що для українського народу на шляху його визвольної боротьби все більше й більше накопичувалася гострі тернові колочики, що хрипавлі його тіло, що болочне дерла його душу, яка рвалася до національного відраджання.

Вихована (на превеликий жаль) душа українського народу, його лисоліжії, в глибокій вірі в братерство народів, віри в рівну достойність всіх людей, вірила в те, що з укладом "деспотичного ладу", який не доведеться боротися з другим народом, якого, зважалося, також той лад давав, не доведеться боротися за своє право на вільне національне життя. Але в цій вірі ховалася та страшна трагедія українського народу, який він тепер спокуюте свій ідеалізм, свою віру в братство народів, але не як наслідок, або уступку насильству. Страшною була бода задревіле, вино (боді) до московського народу, до "уш чаші, з якої краді лисоліжії краді епітети і не зберігали епітети революції

московським на знак свята революції, на знак розкритику владі деспотичної буржуазії Росії.

Чим далі, тим вище те було отруїння, бо в нього спочатку краплина за краплиною, а згодом цілий кохулихач почали Москвини підливати отруї. І нарешті не сплиналися перед тим, щоби чо чашу переповнило невинною кровю синів українського народу.

Московська психологія, первородства Москвина серед народів буржуазії Росії, а то і всього світу, не хотіла, а може й не могла, зрозуміти то, що кров Богдановича була тою краплею, що переповнила через вінич чашу терпіння українського народу, що лився в рівну достойність всіх людей, вірила в те, що з укладом "деспотичного ладу", який не доведеться боротися з другим народом, якого, зважалося, також той лад давав, не доведеться боротися за своє право на вільне національне життя. Але в цій вірі ховалася та страшна трагедія українського народу, який він тепер спокуюте свій ідеалізм, свою віру в братство народів, але не як наслідок, або уступку насильству. Страшною була бода задревіле, вино (боді) до московського народу, до "уш чаші, з якої краді лисоліжії краді епітети і не зберігали епітети революції

московським на знак свята революції, на знак розкритику владі деспотичної буржуазії Росії, а то і всього світу, не хотіла, а може й не могла, зрозуміти то, що кров Богдановича була тою краплею, що переповнила через вінич чашу терпіння українського народу, що лився в рівну достойність всіх людей, вірила в те, що з укладом "деспотичного ладу", який не доведеться боротися з другим народом, якого, зважалося, також той лад давав, не доведеться боротися за своє право на вільне національне життя. Але в цій вірі ховалася та страшна трагедія українського народу, який він тепер спокуюте свій ідеалізм, свою віру в братство народів, але не як наслідок, або уступку насильству. Страшною була бода задревіле, вино (боді) до московського народу, до "уш чаші, з якої краді лисоліжії краді епітети і не зберігали епітети революції

Др. Остап Гриняш (Відень).

В 40-ЛІТНІ РОКОВИНИ СМЕРТІ ЮРІЯ ФЕДЬКОВИЧА (1888—1928 р.)

Спитаймо ж тепер:

Які провидні думки у твоїх устах Федьковича? Що оспівує він у своїх поезіях, які картини розгортає він перед нами у своїх неабзубних оповіданнях?

Як уже зазначено, перший твір поетичний Федьковича в українській мові — це вірш "Нічліч", написаний в Італії (в таборі біля Касино), дев'ятих, бо всього 12-сторічкова думка про бідних жовнів, що перед бодом джиги спочиває, не знаючи, де то з них кожний ляже після боротьби. Цєю маленькою, тужливою думкою починає наш поет ряд тих своїх пропам'ятованих віршів і поем, що оспівують нещодо білого рекрута, відрахованого цисарським мілітарним законом від Рідної Землі, запровадженого в цисарські казарми та касарні й оголошеного цисарським вожді на криваві боєвіща за грабницький інтереси цисаря-пана та його династії. Знаємо ми всі як нагло то добре, скільки то української крові полило за ледяних і безглуздових австрійських цисарів, починаючи ще з початком XIX ст., тобто з війною Австрії проти Наполеона. І тим ми ще всі гаразд, що користи нам з того не було ніякої ніколи, бо хоч славилися ми, Українці, в Австрії "Тирольськими Сходоу", а наші провідники ще й підчас останньої війни прибігали пошукуючи до ніг Найяснішого Папа, то австрійські цисари та їх міністри казали нас при кожній нагоді в Галичині на погату в зуби Ляхам, а на Буковині Румунам, а на Півкарпатті заощам Мадярам. Нікого говорити, що військова служба вчила, мовляв, хлопця культурного ладу життя, обнужувала процент аналізів в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так

і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

А щодо мимого закріплення зв'язку села з містом дорогою військової служби, то в суті речі воно виглядало так, що пересічний рекрут губив у війську здорову культуру свого рідного середовища, а з місцевої культури прибирав тільки смішні навики "та" "норви", вносивши так у село червоточку культури славних "німецьких Юрків" на відстрахуючий примір другим. А найважливіше з усього те, що у війську вивисся наш чоловік свого сілного послуху, того "бабач" перед цисарським законом, то підданської смиренності й собою покори, якої наш нарід, вихований цисарськими казармами, не позбувся, на жалі, до сьогоднішні в Галичині, ні на Буковині ні ніде там, де йому нім чужинський налізник диктує свою волю. Де тільки відтукати такої смиренної злочинності почуємо на

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати підчас славної егецірки рекрута-аналфабета, ніж інтелегентного, освіченого жовніра?

і в селі, зважувала село з містом, словом підносила в населенню рівень культури. Пересічний рекрут як виштов аналізав домі з селом, так і вертався ним, бо вінні егецірки не лизали йому богачі чуси на якусь "освітну", якіх курсів для неграматичних не належали ніколи до принак австрійської касарні, а зрештою військово начальство у своїм власному інтересі нестерпало надто просвічування рекрута. Бо хіба не краще було панам офіцерам та їх капіталам катувати

